

ДУНАВЪ

Рѣка пълноводна, ти слизашъ
презъ тѣсни Желѣзни врата —
да стоплишъ водитѣ си въ Мизия,
изъ плиткитѣ рибни блата.

Така — като сребърна струна —
обтегнатъ до Черно море,
ти свързвашъ Европа, нашъ Дунавъ,
съ нивята, които оремъ.

И шепнешъ ни въ тихата вечеръ,
подъ южнитѣ едри звезди,
мечтата на бѣлитѣ глетчери —
да чезнатъ въвъ топли води.